

Vad jag hoppas publiken tänker efter dom sett filmen – Jag hoppas att dom aldrig glömmer den

Jag ville vara med i filmen för att jag vill visa, hjälpa och förändra läget kring barn och ungdomar som bevittnat eller bevittnar våld i hemmet. Det va en självklarhet för mig att tacka ja till att medverka men samtidigt läskigt. Det jag personligen vill förändra är hur man som myndighet behandlar och talar till ett barn som bevittnat våld. Jag har blivit mycket illa behandlad och inte blivit visad någon hänsyn alls från dom myndigheter jag haft kontakt med. Eftersom jag och mina yngre syskon inte bara växte upp med våld utan även alkohol och droger så har ju också det varit traumatiskt och jobbigt och jag har alltid kopplat ihop alkohol och droger med våld. Och när jag och mina syskon första gången blev akut omhändertagna av socialtjänsten så tog dem ingen hänsyn alls till vad vi gått igenom utan ljög oss rakt upp i ansiktet och sa att vi max skulle vara borta i en vecka för våran mamma behövde "vila". Så vart ju inte fallet. Utan det var flytt efter flytt, familj efter familj och vi bodde hos både alkoholister och en pedofil och familjer med stora egna problem. Så under fyra år kan jag inte ens räkna på tio fingrar hur många ställen jag bott på och aldrig blivit visad hänsyn till att jag bevittnat våld. Och eftersom vi aldrig fick en trygg plats att bo på började jag utveckla mer och mer psykisk ohälsa. Och det jag vill visa är att så här ser verkligheten ut för många, många barn och ungdomar, jag och mina syskon är tyvärr inget unikt fall. Det jag också hoppas hjälpa till med i filmen är att visa att det är aldrig barnets eller ungdomens fel vad som hänt eller händer och att man inte är ensam som dom flesta tror. Jag tycker också att skolor och andra myndigheter borde vara mer uppmärksamma på barns beteende och även om dom inte visar några tecken ändå alltid ha en bättre kommunikation med barn på dagis och skolor för om någon person kanske hade frågat mig som liten femåring om jag kanske sett min mamma bli slagen osv. som jag då vid den tiden trodde va normalt kanske läget hade sett annorlunda ut idag, då kanske min mamma hade fått den hjälpen hon behövde för att orka och kunna bryta sig loss ifrån sitt destruktiva förhållande mycket tidigare. Som hon inte orkade innan, det var nästan för sent.

Från inspelningen kommer jag minnas hur Åsa visade stor hänsyn till mig och min familj och även andra som var med under inspelningarna. Åsa visste om min psykiska ohälsa och vi kom ganska snabbt på hur vi skulle kunna föra en dialog osv. Det har varit mycket känslor

under många inspelningar men det jag tar med mig i minnet mest är väl respekten och uppmuntran jag fick av Åsa som jag aldrig blivit visad förut när det kommer till personliga saker som i det här fallet att jag faktiskt bevittnat våld och mådde väldigt dåligt.

Dom jag hoppas kommer se filmen är först och främst barn och ungdomar som har varit eller är i samma situation som jag själv så dom får veta att dom inte är ensamma, och att dom ska aldrig känna skam eller skuld. Sen såklart myndigheter, skolor, dagispersonal och alla möjliga. Jag fick aldrig rätt hjälp och det har påverkat mitt hela liv.

Vad jag hoppas publiken tänker efter dom sett filmen - jag hoppas att dom aldrig glömmen den. Min vardag idag skulle jag inte önska min värsta fiende. Jag kämpar för tillfället med mitt självskadebeteende som jag utvecklade när jag var tolv år. Mina panikattacker och min ångest styr hela mitt liv. Jag lider och då menar jag verkligen lider av rätt många diagnoser och ska precis börja utredas för psykosjukdom. Det jobbigaste är väl mina humörsvängningar som skiftar så snabbt och min otroligt negativa självbild samt mina tvångstankar. Jag bor just nu i en lägenhet som jag "fått" från Socialtjänsten men måste flytta därifrån nu i mitten av december (2014) till en annan "soc-lägenhet" och det resulterar i stor panikstress hos mig som jag knappt kan hantera och det är oftast stress som lett till mina tidigare självmordsförsök. Om jag skulle se mig själv från en annans synvinkel lever jag ganska destruktivt då jag dricker alkohol flera gånger i veckan. Men däremot ser jag det inte som destruktivt att jag självmedicinerar varje dag i form av ångestdämpande (inte för att känna något utan helt enkelt för att ens kunna andas i normal takt och inte bara ligga och skaka av ångest). Hoppas på att få utskrivet ångestdämpande av läkare och terapi inom kort så jag kan börja leva ett värdigt liv som jag tycker alla människor har rätt till. Brevväxlar med min pappa för tillfället då han sitter i fängelse. Har världens bästa mamma som har varit det största stödet i mitt liv. Mina syskon bråkar jag tyvärr väldigt mycket med. Spenderar också väldigt mycket tid med min bästa vän som vi alla i min familj ser som en familjemedlem och då pratar jag om Cherifa som också medverkar i filmen och är min tvillingsjäl :).

- Felicia